

Світанок

Вісник Христової присутності

Журнал «Світанок»

Листопад 2025

Зміст журналу

ОСНОВНА СТАТТЯ2

БОЖИЙ ПОГЛЯД НА ВІЙНУ ТА НАСИЛЬСТВО..... 2

ВИВЧЕННЯ БІБЛІЇ.....22

ПОРЯТУНОК ЄРЕМІЇ..... 22

ПАДІННЯ ЄРУСАЛИМА 26

ЗНАМЕННЯ ЄЗЕКІЇЛЯ 30

НАРОД БУВ ПОПЕРЕДЖЕНИЙ..... 34

ВИДІННЯ ЄЗЕКІЇЛЯ ПРО БОЖЕ ЦАРСТВО 38

ХРИСТІЯНСЬКЕ ЖИТТЯ І ДОКТРИНА.....41

МАЙТЕ ДОБРУ ВІДВАГУ 41

Слідкуйте за цим у своїй Біблії!

Божий погляд на війну та насильство

***"Він припиняє війни аж до кінця землі, лук переламує і спис перекує, а колісницю спалює в огні".
Псалом 46:9***

Ми живемо у двадцять першому столітті. Умови у світі стрімко погіршуються. Зникають люди, яким ми довіряли, зникають речі, які ми пізнали, якими насолоджувалися, і які навіть вважали само собою зрозумілими. Багато хто в сучасному світі живе в постійному стані страху. Ми бачимо на власні очі, що напруженість у світі перебуває на найвищому рівні. Конфлікти, війни та терористичні акти тепер заповнюють наші заголовки та випуски новин. Світ охопило шаленство, яке змусило багатьох побоюватися за власне існування. Йде боротьба між нібито силами добра і зла на землі. Пролунав заклик до зброї, який призвів до насильства заради насильства. На людей чиниться великий тиск, щоб вони "приєдналися до боротьби" за будь-яку ціну.

Людство в цілому не шукає допомоги у Бога, а покладається на власні методи принесення миру у світ. У цих умовах дитина Божа стоїть перед багатьма важливими рішеннями. Що вчить Святе Письмо про насильство, війну і вбивство? Як можна використати Святе Письмо як основу для протистояння війні та насильству? Ми сподіваємося, що подальша дискусія допоможе читачеві знайти відповіді на ці важливі питання.

Старозавітні описи Бога

Бог часто описується в Біблії з використанням войовничих термінів - "гнів Господній" і "гнів Господній", як згадується в Числах 11:10,33. Небесний Отець подібний до "вогню, що поглинає", бо "страшно потрапити в руки Бога живого" (Второзаконня 4:24). (Второзаконня 4:24; Євреїв 10:31). "Мені належить помста і відплата". (Повторення Закону 32:35). Господь - "Бог ревнивий" і "воїн", який повстає, щоб судити народи у призначений час. Вихід 20:5; 15:3

Ізраїльські воїни

У Божих стосунках з ізраїльським народом ми бачимо, що їм було наказано числити себе військами. "І промовив Господь до Мойсея в

пустині Синайській, у skinії зібрання, ... після виходу їхнього з єгипетського краю, говорячи: "Перелічи всю громаду Ізраїлевих синів, за їхніми родинами, за домом їхніх батьків, за числом їхніх імен, кожного чоловіка за їхнім переписом; від двадцяти років і вище, усіх, хто здатний іти на війну в Ізраїлі, перелічи їх ти й Аарон за їхніми військами". Числа 1:1-3

Ізраїльтян часто очолювали воєначальники в їхній боротьбі за володіння обіцяною землею. Ісус Навин, "воєначальник Господнього війська", отримав від ангела вказівку, як зруйнувати Єрихон (Ісуса Навина 5:14; Ісуса Христа 5:15). (Ісуса Навина 5:14; 6:2-5). Під звуки сурм і божественне втручання стіни міста "впали додолу" і були "зруйновані дощенту". Ісуса Навина 6:20,21

Бог навчив свій народ воювати. Давид говорить нам: "Благословенний Господь, сила моя, що навчив руки мої воювати, а пальці мої - битися: Добро моє і фортеця моя, висока вежа моя і визволитель мій, щит мій і Той, на Кого я надіюся, Хто підкоряє народ мій піді мною". Псалми 144:1,2

Бог бореться за свій народ

Бог боровся за Свій народ, коли його переслідував фараон, цар Єгипту, і його армія з коней і колісниць. "Як наблизився фараон, Ізраїлеві сини звели очі свої, і ось єгиптяни йдуть за ними, і налякалися вони страшенно, і закричали Ізраїлеві сини до Господа. ... І сказав Мойсей до народу: Не бійтеся, станьте на місці, і побачите спасіння Господнє, що Він покаже вам сьогодні, бо єгиптян, яких ви бачили сьогодні, не побачите їх більше по віки віків. Господь буде воювати за вас, а ви будете зберігати свій спокій". (Вихід 14:10-14). Води моря розступилися силою Божою, і військо Ізраїлю було визволене, а єгипетське військо знищене.

Розповідаючи про пізнішу подію, "Господь промовив до Мойсея, говорячи: Помстися Ізраїлевим синам за Мадіанитян... І промовив Мойсей до народу, говорячи: Озбройте декого з вас на війну, і нехай ідуть на Мадіанитян... З кожного коліна по тисячі, з усіх Ізраїлевих колін, вишліть на війну. ... І повбивали вони мадіамських царів". Числа 31:1-8

"На все свій час"

Ще один набір уривків зі Старого Завіту, який варто розглянути, міститься в Еклезіаста 3:1,3,8: "Усьому свій час, і свій час для всякого діла під небом: ... час убивати і час лікувати, час руйнувати і час будувати, ... час любити і час ненавидіти, час війни і час миру.". Багато людей використовували ці місця Писання, щоб виправдати вбивства та війну. Однак, коли ми розглянемо це уважніше, то побачимо, що Соломон писав, спираючись на свій багаторічний досвід і спостереження. Він висловлює свою думку з соціальної точки зору. Він бачить людей, які тяжко працюють у всіх видах діяльності, і мудро запитує: "Яка користь тому, хто трудиться на тому місці, де він трудиться? Я бачив працю, яку Бог дав синам людським, щоб вони вправлялися в ній." Вірші 9,10

Соломон закінчує свої міркування в Книзі Еклезіаста словами: "Послухаймо, чим закінчиться вся ця справа: Бійся Бога і дотримуйся заповідей Його, бо це весь обов'язок людини. Бо Бог приведе на суд кожне діло, кожну таємницю, чи вона добра, чи лиха". Еклезіаст 12:13,14

Бог любові

У світлі вищесказаного, ми ставимо законне питання, яке багато хто задає: якщо Бог є Богом любові, як говорить нам Біблія, як ми можемо розуміти Його заповіді синам Ізраїлю, такі як "цілком знищити" своїх ворогів? (1 Івана 4:8,16; Повторення Закону 12:2; 20:17). Ми повинні пам'ятати, що ізраїльський народ був Богом заповіданим народом: "З усіх родів землі Я знав тільки вас". Амос 3:2

Про те, що діти Ізраїлю були Божим обраним народом, Біблія чітко навчає. Звернімо увагу на ці слова пророка Єремії: "І Я прилучив до Себе весь дім Ізраїля та весь дім Юди, говорить Господь, щоб вони були Мені за народ, і за ім'я, і за похвалу, і за славу". Я буду "Богом усіх Ізраїлевих родів, а вони будуть Моїм народом". (Єремія 13:11; 31:1). Звертаючись до Якова, батька дванадцяти колін Ізраїля, Бог сказав: "У тобі і в насінні твоєму благословляться всі племена землі". Буття 28:14

Земля Ханаан була обіцяна "насінню", або потомству, Авраама - тобто Ізраїлю - століттями раніше. (Буття 11:31; 12:5-7). Однак інші народи оселилися на цій землі ще до приходу ізраїльтян

як законних спадкоємців під проводом Ісуса Навина. Жахливі умови існували в обітованій землі Ханаан, коли Ізраїль вступив у володіння нею. Філістимляни, амореї та інші народи, які окупували цю землю, були дуже корумпованими, оскільки вони брали участь у всіх формах ідолопоклонства, навіть приносили людські жертви у зв'язку з їхніми фальшивими богами та релігією. (Второзаконня 18: 9-14). Саме тому, що їхнє зло і розбещеність досягли такого рівня, що Бог, у своїй мудрості і справедливості, побачив, що найкраще буде знищити їх і поселити на цій землі народ, який, за його вказівками, досягне вищого рівня цивілізації.

Таким чином, Бог наказав ізраїльтянам завоювати Ханаан. Це не було чимось зробленим без Його дозволу і вказівки. Перед тим, як увійти в землю обітовану, Господь встановив ізраїльтянам систему законів. Вони розуміли, що якщо не послухаються цих законів, то будуть покарані. Одним із цих законів був: "Не вбивай". (Вихід 20:13). Сусіди Ізраїлю постійно воювали проти них, але якщо Ізраїль слухався Бога, Він допомагав їм. Якщо ж вони не слухалися Бога, Він дозволяв їхнім ворогам досягти успіху. Левит 26:3,6-8,14,17

Тимчасова ситуація

Пізніше в Старому Завіті Бог через пророків дав зрозуміти, що нинішній час зла, ненависті, війни та бідності є тимчасовою ситуацією. Його план врешті-решт ліквідує всі війни, ненависть, відчай і бідність. Це станеться, коли буде встановлено Його Царство. Через пророка Ісаю Бог сказав про цей час: "Перекують мечі свої на лемеші, а списи свої на остроги, і не підніметься народ на народ меча, і не будуть більше вчитися війни". "На всій святій горі Моїй не будуть кривдити і не будуть нищити". Ісаї 2:4; 11:9

Погляд на війну в Новому Завіті

Розгляньмо тепер Боже вчення в Новому Завіті, в якому незабаром стає очевидним, що відбулися зміни. Небесний Отець тепер по-іншому поводить ся з народом Ізраїлю, і все починається з Його Сина, Ісуса. У своєму долюдському існуванні Божий Син називається "Словом [грецькою: логос]" Божим. (Івана 1:1). Пізніше в цій же главі Іван пише: "Слово стало тілом, і перебувало між нами, (і ми бачили славу Його, славу, як Єдинородного від Отця,). повне благодаті й істини". (вірш 14). "Він був у світі, і світ створив Його, та світ не пізнав Його. Він прийшов

до своїх, та свої не прийняли Його". (вірші 10,11). Ми знаємо, що під "своїми" мається на увазі народ Ізраїлю. Він був відкинутий ними на виконання Писання: "Він зневажений і відкинутий людьми". Ісаї 53:3

Коли Пилат запитав юдеїв, що зібралися на суд над нашим Господом: "Що ж мені робити з Ісусом, що зветься Христом? Усі кажуть Йому: "Нехай буде розп'ятий". (Мт. 27:22). Як читаємо наприкінці розповіді, Пилат умив руки, не знайшовши в Ньому жодної провини. "Тоді відповів увесь народ і сказав: "Кров Його на нас і на дітях наших". Матвія 27:25

Протягом усього свого служіння Ісус прагнув допомогти Ізраїлю. "О Єрусалиме, Єрусалиме, що пророків убиваєш і камінням побиваєш посланих до тебе, як часто Я збирав дітей твоїх, як квочка збирає пташенят своїх під крила свої, та ви не хотіли! Ось, дім твій залишений тобі на поталу!" (Луки 13:34,35). Через цю відмову від Єдинородного Сина Божого Ізраїль не отримав того, чого так довго прагнув. Вони прагнули отримати постійні благословення і процвітання під Божим керівництвом. "І що ж? Ізраїль не одержав того, чого шукає... (Як написано, Бог дав їм духа сну, очі, щоб вони не бачили, і вуха, щоб не чули;)... аж до цього дня". Римлянам 11:7,8

Приклади, щоб навчити нас

Тепер ми знову згадаємо, використовуючи Писання, про мету старозавітних стосунків Бога з Ізраїлем. "Браття, я не хочу, щоб ви не знали, що всі батьки наші [ізраїльтяни] були під хмарою, і всі перейшли через море; ... Це нам на приклад, щоб ми не жадали злого, як і вони жадали". 1 Коринтян 10:1,6

З цього запису ми маємо застереження і можливість вчитися на помилках Ізраїлю, щоб ми могли зробити все можливе для служіння Богові. Природний Ізраїль ніколи не був безумовним спадкоємцем жодної частини обітницї, даної Авраамові: "У тобі благословляться всі племена землі" (Буття 12:3). (Буття 12:3). Коли Бог уклав свій завіт з Ізраїлем, він розумів, що якщо вони будуть дотримуватися Закону, то матимуть вічне життя. Це дозволить їм успадкувати обітницю, дану Аврааму, і дасть їм привілей благословляти "всі роди землі".

Спадкоємці Божих обітниць

Слова апостола Петра: "Обіцянка тобі і синам твоїм" - повністю відповідають усім стосункам Господа з Ізраїлем, включно з Його заповітом з

ними як з дітьми раба Його Авраама (Дії 2:39). (Дії 2:39). Вони все ще мали цю надію в дні Ісуса, як сказав Павло: "На обітницю якої сподіваються дванадцять племен наших, що служать Богові вдень і вночі" (Дії 26:7). (Дії 26:7). Коли Ізраїль, як нація, виявився негідним стати спадкоємцем Авраамових обітниць, він був, символічно кажучи, відлучений, і язичникам була надана можливість прищепитися до нього, щоб зайняти його місце. Ці язичники, тепер вже як особистості, могли стати учасниками "кореня і плоду оливкового дерева", тобто обітниць Авраама. Римлянам 11:17

З цього часу тільки ті люди, євреї чи язичники, які прийняли Христа, ставали "спадкоємцями за обітницею", як члени духовного насіння Авраама. (Гал. 3:29). "Камінь [Ісус], що його відкинули будівничі [Ізраїль як нація], став наріжним каменем: ... Відніметься від вас Царство Боже і дасться народові, що принесе плід його". Матвія 21:42,43

Оскільки Ізраїль не був готовий бути використаним для благословення інших народів, їхнє становище, яке вони мали в заповіті з Богом, припинилося, і обітниця бути "царством священиків і народом святим" також перестала бути для них обітницею. (Вихід 19:6). Вона була "дана народові", духовному Ізраїлеві - "царському

священству, народові святому". (1 Петра 2:9). Нам сказано, що цей народ є окремим і відмінним від усіх інших і зібраний Богом з усіх народів землі - "народ для Його імені". Дії 15:14

Відмова від насильства і війни

Наш Господь Ісус Христос, безумовно, є ключем до зміни вчень, викладених у Новому Завіті. Ісус відкинув концепції насильства і війни, які стали відомими і прийнятими у світі. Своїм вченням і власним прикладом він показав нам набагато вищий стандарт. "Заповідь нову даю вам: Любіть один одного, як Я полюбив вас, так і ви любіть один одного. По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою". (Івана 13:34,35). Це вища заповідь, вищий закон, ніж той, що був даний євреям у їхньому заповіті з Богом. Закон, даний Христом, - це закон християнського завіту, це закон любові. Він дається всім, хто вступив до школи Христа і хто сподівається стати частиною Духовного Ізраїлю. Ісус так підсумував заповідь любові: "Люби Господа, Бога твого, всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією думкою твоєю. ... Люби ближнього твого, як самого себе". Матвія 22:37,39

Насильство, як наслідок гріха, процвітає в сучасному світі. Воно існує в різних формах і так чи інакше зачіпає майже кожную культуру. Сатана, автор гріха, ходить світом "як лев, що реве, ... шукаючи, кого б поглинути". (1 Петра 5:8). Він є "богом світу цього" і "засліпив розум тих, що не вірять". (2 Коринтян 4:4). Через вплив сатани насильство пронизує сучасне суспільство.

Сьогодні ми бачимо насильство вдома, серед сусідів, у школах, церквах, на роботі, навіть серед незнайомих людей, не кажучи вже про насильницькі конфлікти між народами. Все це суперечить вченню Ісуса. Він відкидав насильство і особисте застосування сили для вирішення суперечок. Наприклад, в Івана 18:10,11 Ісус виправив Петра за те, що той підняв меч на слугу первосвященника, в результаті чого той був поранений. Він сказав Петрові: "Вклади меч твого в піхви".

Ми більше ніколи не чуємо про те, щоб учні застосовували силу чи насильство в служінні Господу. Ісус міг покликати на служіння "дванадцять легіонів ангелів", але не зробив цього. (Матвія 26:53). Він не бажав використовувати божественну силу для свого особистого благополуччя. Ісус ніколи не молився про визволення від неприємностей, але з радістю

переносив їх як частину своєї жертви. Послідовники Христа повинні чинити так само. "Нехай буде у вас такий розум, як і в Христі Ісусі". Филип'ян 2:5

Нове ставлення до ворогів

Наш Господь також проповідував про нове ставлення до ворогів. "Кажу вам: любіть ворогів ваших, благословляйте тих, що проклинають вас, благословляйте тих, що ненавидять вас, і моліться за тих, що кривдять вас і гонять". (Мт. 5:44). Ми можемо спочатку сказати, що це високий стандарт для життя, і ми будемо праві. Цей тип любові виходить далеко за межі любові до ближнього. Кажуть, що легко любити тих, хто нас любить. Однак, щоб любити наших ворогів, потрібно мати серце, настільки сповнене любові, що навіть ворог не зможе викликати в нашому серці жодних злих намірів. У ньому не буде місця для актів відплати чи ненависті.

Це не означає, що ми схвалюємо зло чи несправедливість, але ми не повинні брати в них участі. Ми виступаємо проти пригноблення слабких і безпорадних. Мислення багатьох людей у сучасному світі полягає в тому, щоб виправдати заподіяння зла іншим, щоб врятувати себе. Ми

повинні "ненавидіти зло і любити добре", але ми не повинні відплачувати злом за зло іншим, навіть нашим ворогам. (Амос 5:15). Пам'ятаймо, що ті, хто грішать і роблять зло в очах Божих, отримають свою нагороду. 1 Коринтян 3:8

Принципи життя

Наш Господь Ісус навчав принципам життя, які характеризуються співчуттям, лагідністю, милосердям, чистотою і миротворчістю. "Блаженні ті, що плачуть... Блаженні лагідні... Блаженні милосердні... Блаженні чисті серцем... Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться". (Мт. 5:4-9). Ці слова Господь промовив у своїй Нагірній проповіді, щоб наставити своїх учнів і, в свою чергу, нас. Він хоче, щоб ми були милосердними і співчутливими. Він хоче, щоб ми співчували тим, хто опинився у важких обставинах, практикували лагідність і стриманість, були милосердними до інших, мали чисті серця, позбавлені гніву і злоби, і завжди були миротворцями. Ми не завжди зможемо робити ці речі досконало, але ми хочемо мати досконалі і чисті наміри. Божий народ має бути корисним. "Отже, як маємо можливість, чинімо добро всім людям", а не приєднуємося до настроїв цього світу, що воює. Галатам 6:10

Чистота серця по відношенню до Бога проявляється в намаганні жити мирно і сприяти миру в інших. Апостол Павло писав: "Скільки в вас є, стільки й живіть миром з усіма людьми". (Римлянам 12:18). Це особливо необхідно в цей час, в якому ми зараз живемо, навіть якщо мир не відповідає нам взаємністю.

Вороги праведності люблять "темряву, а не світло, бо їхні вчинки злі". (Івана 3:19). Господь шукає не таких, а тих, хто настільки вірний принципам праведності, що буде застосовувати їх навіть до своїх ворогів, коли їх переслідуватимуть. "Блаженні ви, коли ганьбитимуть вас люди, і гнатимуть, і всяке лихослів'я на вас неправдиво говоритимуть за Мене. Радійте і веселіться, бо велика ваша нагорода на небесах". (Мт. 5:11,12). Апостол Петро також писав: "Коли хто страждає як християнин, нехай не соромиться, але прославляє за це Бога" (1 Петра 4:16). (1 Петра 4:16). Наш Господь дає нам особисте запевнення, коли говорить нам: "У світі ви матимете скорботу, але будьте веселі, бо Я переміг світ". Івана 16:33

Обов'язки християн

Ми повинні підкорятися людським законам, якщо вони не суперечать Божим законам. Однак, коли вони суперечать, християнин повинен нести відповідальність перед Божими законами, а не перед людськими. Зверніть увагу на застереження, які ми отримуємо з цього приводу. "Ви рід вибраний, священство царське, народ святий, народ особливий, щоб ви хвалити Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого. ... Улюблені, благаю вас, як приходьків і мандрівників, утримуйтесь від тілесних пожадливоростей, що воюють проти душі". (1 Петра 2:9,11). "Ми повинні слухатися Бога, а не людей". Дії 5:29

Ми знаємо, що Небесний Отець вважає послух Його волі дуже важливою справою. Ми бачимо це на прикладі багатьох уроків, які стосуються ізраїльського народу. Важливим принципом, якого навчив нас Ісус, є наступний: "Віддавайте, отже, кесареви - кесареві, а Боже - Богові". (Матвія 22:21). Далі нам сказано: "Коріться кожній людській постанові заради Господа". (1 Петра 2:13). "Отже, віддавайте всім належне: данину - даниною, звичай - звичаєм, ... честь - честю" (Римлянам 13:13). (Римлянам 13:7). Всі ці

принципи застосовуються, за винятком випадків, коли наша вихована совість і Божі закони будуть порушені.

Небесний Отець влаштовує все в цьому неспокійному світі згідно зі Своїми планами і цілями. Особливо Він дивиться на те, як ми живемо згідно з вченням, яке відкрив нам Його дорогий Син. Вогненні бурі теперішнього часу "випробовують діло кожного, яке воно є". (1 Коринтян 3:13). Вони виявлять тип нашого характеру, який ми розвинули протягом нашого життя. Наша віра повинна будуватися на дорогоцінних Божих обітницях, які зображені як "золото, срібло, дорогоцінне каміння". Ми не повинні будувати неправильно з інших матеріалів, які не витримують цього випробування вогнем. Апостол говорить нам, що все, що побудоване за людськими теоріями, методами і традиціями, зображеними як "дерево, сіно, стерня", буде зруйноване. вірші 10-15

Небесний Отець дозволяє всім народам обманювати себе, думаючи, що вони можуть вирішити всі світові проблеми. Ми бачили, що мир ніколи не був довготривалим; нові конфлікти виникають раптово. Ці події Бог допустив для того, щоб приготувати світ людства до свого Царства вічного миру, яким буде правити його

Син, Христос Ісус, "Князь миру" (Ісаія 9:6). (Ісаія 9:6,7). "Нехай прийде Царство Твоє. Нехай буде воля Твоя на землі", - вчив нас молитися Ісус. Матвія 6:10

Заключні думки

У старозавітному досвіді Ізраїлю Бог дозволяв вести війни, щоб досягти певних цілей, пов'язаних з первісними обітницями, які були дані Аврааму, Ісааку та Якову. Більшість цих конфліктів стосувалися землі, яка була обіцяна багато століть тому народу Ізраїлю, але яка була окупована язичницькими і нечестивими народами. Такі війни і конфлікти були санкціоновані Богом, а не людьми чи земними урядами.

На противагу цьому, в Новому Завіті, колишній досвід Ізраїлю послужив своїй меті, наскільки це було потрібно Богові. Ця мета полягала в тому, щоб уроки, які вони засвоїли через цей важкий досвід, послужили "вчителем", який приведе їх до Христа, Князя миру. Галатам 3:24

Ісус відкидав поняття насильства і війни. Він навчав своїм прикладом і через встановлення заповіді "любити Господа, Бога твого, всім серцем твоїм" і "любити ближнього твого, як самого себе"

(Матвія 22:37,37,38). (Матвія 22:37,39). Це нове ставлення до наших ворогів відкидає застосування сили, насильства і вбивства. Тому Павло говорить нам: "Поводьтеся в мирі з усіма людьми і в святості, без якої ніхто не побачить Господа". Євреїв 12:14

Незабаром сповниться наше вступне слово з Писання: "Він припиняє війни аж до кінця землі, Він ламає лук і перекує спис, Він спалює колісницю в огні". (Псалми 46:9). Боже Слово дає подальші обіцянки: "Насильства більше не буде чути на землі твоїй, марнотратства й руйнації в межах твоїх, а мури твої називатимеш спасінням, а брами твої - похвалою". (Ісаї 60:18). Всі, хто загинув внаслідок війни та інших насильницьких дій, воскреснуть з мертвих. (Івана 5:28,29). Всі люди одного дня пізнають вічний мир і отримають можливість вічно жити в гармонії на відновленій, досконалій землі. Такий славний результат стане кульмінацією відновлення "всього, що говорив Бог устами всіх святих пророків Своїх від початку світу". Дії 3:21

Вивчення Біблії

Урок на 2 листопада

Порятунок Єремії

Ключовий вірш: Цар наказав Евед-Мелехові ефіопові, кажучи: "Візьми звідси тридцять чоловік і виведи пророка Єремію з темниці, перш ніж він помре".
Єремії 38:10

Вибране Писання:
Єремії 38:1-28

Серед усіх Божих слуг протягом усієї історії людства пророк Єремія стоїть на особливому місці. Зверніть увагу на дивовижну природу його покликання бути пророком, коли він був ще зовсім молодим. Єремія писав про цю подію: "І було до мене слово Господнє, що говорило: "Перед тим, як Я утворив тебе в утробі твоїй: Я знав тебе ще перед тим, як утворив тебе в утробі матері, Я знав тебе ще перед тим, як ти народився, Я освятив тебе, і настановив тебе пророком для народів. І сказав Я: Господи Боже! Ось я не можу говорити, бо я юнак. А Господь промовив до мене: Не кажи: Я юнак, бо ти підеш до всіх, до кого Я пошлю тебе,

і все, що Я тобі накажу, ти будеш говорити. Не бійся їхніх облич, бо Я з тобою, щоб визволити тебе, говорить Господь". Єремія 1:4-8

Ми можемо добре уявити, який вплив на життя молодого Єремії справила ця звістка. Адже Бог говорив безпосередньо до нього! Крім того, йому було відкрито, що він знав про Бога ще до того, як був сформований в утробі матері. Ще більше Єремію вразило те, що він був освячений Богом ще до народження і визначений бути пророком для всіх народів. Можливо, Єремія був приголомшений цією звісткою. Він, можливо, задавався питанням, як Божя воля буде або навіть може бути виконана. Здається, всі сумніви розвіялися, коли Бог наділив його силою. Ми читаємо: "І простягнув Господь руку Свою, і доторкнувся до уст моїх, і промовив до мене Господь: "Ось Я поклав слова Свої: Ось Я вклав Свої слова в твої уста. Ось Я сьогодні поставив тебе над народами та над царствами, щоб викорінювати й виривати, руйнувати й кидати, будувати й насаджувати". (вірші 9,10). Натхнений цими надзвичайними обітницями, Єремія розпочав своє служіння, безстрашно і вірно проголошуючи Слово Боже Ізраїлю, Юдеї та іншим народам.

За часів Седекії, останнього юдейського царя, пророцтва Єремії були відкинуті юдейським керівництвом. Пророк сміливо сказав Седекії та його правителям, щоб вони прийняли той факт, що Бог збирається наблизити кінець їхнього правління. Єрусалим буде зруйнований. Єдиним шансом на виживання для них було визнати, що вавилонське вторгнення і завоювання Єрусалиму було Божим покаранням за їхню непокору і затулю непокору. Якби вони підкорилися волі Божій, їхні життя були б врятовані. Натомість намісники Седекії наполягли на тому, щоб ув'язнити Єремію в покинутій цистерні. Вони сказали, що Єремія послаблює волю народу, що є актом зради. Цистерна, в яку кинули Єремію, була повна дзеркальної глини (Єремії 38:1-6). Ми можемо уявити собі внутрішню боротьбу віри, яку він пережив. Чи мав він там померти? Невже Бог покинув його?

Можливо, Єремія роздумував над Псалмом 40. "Я терпеливо чекав Господа, і Він звернувся до мене, і почув мій крик. Він також вивів мене з жахливої ями, із дзеркальної глини, і поставив ноги мої на камінь, і зміцнив мої кроки". Псалми 40:1,2

Ми віримо, що Бог продовжує визволяти Свій народ із ситуацій "дзеркальної глини". Приклад

вірності та довіри Єремії продовжує надихати
Господній народ. "Бог - наш притулок і сила, поміч
у скруті. Тому не будемо боятися". Псалми 46:1,2

Падіння Єрусалима

Ключовий вірш: "Бо через гнів Господній сталося це в Єрусалимі та Юдеї, що Він остаточно вигнав їх від обличчя Свого. І повстав Седекія проти вавилонського царя".

2 Царів 24:20

Вибрані місця з Писання:

2 Царів 24:18-20; 25:1-21

"Ті, хто не пам'ятає минулого, приречені повторювати його". (Джордж Сантаяна, "Життя розуму", 1905). Народ стародавнього Ізраїлю став жертвою цієї істини. Переживши правління кількох добрих царів, але багато злих, Ізраїль та Юдея вичерпали милість і терпіння Господа до них. Їхнє минуле не вплинуло на їхнє теперішнє, і, як наслідок, вони були засуджені. Держава Ізраїльського десятиколінного царства була знищена Шалманесером, царем Ассирії, приблизно за 135 років до поразки Седекії. (2 Царів 18:9-12). Замість того, щоб вчитися на уроках історії, Седекія вирішив кинути виклик Божим судам.

Пророк Єремія чітко вказав на майбутні суди і на те, як Юдея повинна правильно на них реагувати. "Так говорить Господь: Хто залишиться в цьому місті, той загине від меча, від голоду та від моровиці, а хто перейде до халдеїв, той буде жити; життя його буде йому як нагорода, і він буде жити. Так говорить Господь: Це місто буде віддане в руку війська вавилонського царя, яке його візьме". (Єремія 38:2-3) Іншими словами, "Смиріться під могутньою Божою рукою. Здайтеся халдеям, прийміть це божественне покарання, і ви будете жити. Чинитимете опір - неодмінно помрете від хвороби, голоду чи насильства". Відкинувши смирення і прийнявши гординю, Седекія обрав шлях непокори. Він не вірив і не довіряв Божій силі.

2 Царів 24:18-20

Ми можемо взяти урок з цієї історії і застосувати його в нашому християнському житті. Перш за все, слухатися Бога. Не шукайте "інших варіантів" виконання Його волі. Для християнина їх не існує. "Зодягніться в смирення, бо Бог гордим противиться, а смиренним дає благодать. Тож упокорюйтеся під могутню руку Божу, щоб Він свого часу вивищив вас, поклавши на Нього всі ваші турботи, бо Він дбає про вас". 1 Петра 5:5-7

Чи здається воля Божа неприємною, незгідною з нашими земними бажаннями? Поміркуйте над посланням, промовленим через царя Соломона: "Сину мій, не погорджуй Господнім покаранням, і не гидуЙ Його виправленням; бо кого любить Господь, того Він виправляє. Як батько виправляє сина, що йому до вподоби". (Приповісті 3:11-12). Апостол Павло пропонує чудове розуміння Соломонової поради: "Крім того, ми мали людських батьків, які нас виправляли, і ми їх шанували. Чи ж не охочіше ми будемо коритися Отцеві духів і будемо жити? Бо вони справді кілька днів карали нас, як їм здавалося найкращим, а Він на нашу користь, щоб ми були причасниками Його святості". Євреїв 12:9-10

Якби цар Седекія мав таке розуміння, яке отримали ми, він, можливо, вирішив би підкоритися Господу і залишився живим. Божі покарання зазвичай сприймаються як каральні. До певної міри це так. Однак, найбільший урок і усвідомлення полягає в тому, що Його покарання для нашого блага. Воно сприяє зростанню в побожності. Бог виправляє нас, щоб допомогти нам. Якби Юда був слухняним, вони б жили, незважаючи на руйнування Єрусалиму. Для християнина прийняття Божого покарання є

корисним, щоб він міг бути "учасником Його святості".

Знамення Єзекіїля

**Ключовий вірш: "Ось Єзекіїль вам знак: за всім, що він учинив, чиніть і ви, і коли це станеться, ви пізнаєте, що Я Господь Бог".
Єзекіїля 24:24**

**Вибране Писання:
Єзекіїля 24:15-27**

Знамення Єзекіїля до болю глибоке. Його дружина, яку Господь назвав "бажанням твоїх очей", мала померти раптово - "від одного удару". Посилюючи почуття втрати і скорботи, Господь наказав Єзекіїлю не висловлювати свою скорботу публічно. "Не плач і не ридай, і сльози твої нехай не течуть. Зітхай мовчки, не роби жалоби за померлими, пов'яжи чалму на голову твою і взуй сандалі на ноги твої, не закривай вуст твоїх і не їж людського хліба скорботи. І я промовив до народу вранці, а ввечері померла дружина моя, а наступного ранку я зробив так, як мені було наказано". Єзекіїля 24:16-18

Що дозволило Єзекіїлю виконати цей обтяжливий наказ? Ми вважаємо, що його довічна відданість

Богові, позначена послухом і служінням, розвинула глибоку віру; віру, подібну до тієї, яку висловив Йов: "Якщо Він уб'є мене, то я буду довіряти Йому". Йова 13:15

Ми визнаємо, що діяла Божа мудрість, коли Бог перетворив особисту трагедію Єзекіїля на національний урок для Ізраїлю. Як ці дві події були пов'язані між собою? Вони мали одну спільну рису, визначену як "бажання твоїх очей". Для Єзекіїля це була його дружина. Для Ізраїлю це був Храм Соломона, символ їхньої національної держави.

Ізраїльтяни, очевидно, з цікавістю спостерігали за поведінкою пророка. Було дивно, що він не оплакував свою дружину, а вони знали, що дії Єзекіїля часто мали божественний намір і сенс. Вони запитали про це. Народ сказав йому: "Чи не скажеш нам, що означають для нас ці речі, що ти так поводишся?" Єзекіїля 24:19

Єзекііль відповів їм: "Було мені послання від Господа, і мені було наказано передати це послання народам Ізраїля. Ось що говорить Суверенний Господь: "Я оскверню Свій Храм, джерело вашої безпеки і гордості, місце, яким тішиться ваше серце. Твоїх синів і дочок, яких ти залишив в Юдеї, буде винищено мечем. Тоді ти

зробиш так, як зробив Єзекіїль. Ви не будете оплакувати їх публічно, не будете втішатися їжею, яку принесуть вам друзі. Ваші голови залишаться покриті, і ви не знімете сандалів. Ви не будете плакати чи ридати, але будете марніти через свої гріхи. Ви будете стогнати між собою за все зло, яке ви вчинили". вірші 20-23

Храм буде зруйнований, національна держава розпадеться, а народ Ізраїлю потрапить у полон або буде вбитий. Таким чином, Єзекіїль був "знаменням", як зазначено в нашому ключовому вірші. Лихо сталося, і ніяка скорбота не могла відвернути його. Ізраїль потрапив у вавилонський полон. Колективне сумління ізраїльського народу було охоплене скорботою, що породило прекрасний вірш, знайдений у 137-му псалмі. "При ріках вавилонських ми сиділи і плакали, згадуючи Єрусалим. Ми відклали наші арфи, повісивши їх на гілках тополь. Бо наші бранці вимагали від нас пісні. Наші мучителі наполягали на радісному гімні: "Заспівайте нам одну з тих єрусалимських пісень! Але як ми можемо співати пісні Господні, перебуваючи в язичницькій країні? Якщо я забуду тебе, Єрусалиме, нехай моя правиця забуде, як грати на арфі. Нехай прилипне язик мій до піднебіння уст моїх, якщо я не згадаю тебе, якщо не зроблю Єрусалим

найбільшою радістю моєї ". (Псалми 137:1-6).
Гострота впливає зі знаку Єзекіїля.

Народ був попереджений

**Ключовий вірш: "Так і ти, сину людський: Я поставив тебе сторожем Ізраїлевого дому, і ти будеш чути слово з уст Моїх, і будеш остерігати їх від Мене".
Єзекіїля 33:7**

**Вибране Писання:
Єзекіїля 33:7-20**

Дехто схильний розглядати книгу пророка Єзекіїля через призму новизни. Як наслідок, були написані книги, в яких стверджується, що пророк описав зустріч з прибульцями з іншої планети. (Це не є думкою редакції цього журналу) Інші зацікавлені в апокаліптичному сценарії за участю загарбницьких сил, ідентифікованих як "Гог ... з Магога". (Єзекіїля 38:2). Ця орда нападає на Ізраїль, прискорюючи битву під Армагеддоном. Переходячи до останніх розділів Єзекіїля, ми знаходимо обіцянку нового Храму і натяки на прийдешню Тисячолітню славу.

Ці теми становлять великий інтерес для тих, хто вивчає Біблію, але варто пам'ятати про інший

рівень викладання в цій захоплюючій книзі. Цей урок полягає в тому, щоб бути відповідальним. Будьте сторожем, який завжди пильний і вірний. Дбайте про безпеку і духовне процвітання Божого народу. Християнам буде добре наслідувати Єзекіїля в цьому відношенні. Своїми діями давайте відповімо на давнє питання, поставлене в Бутті 4:9: "Чи я сторож брата мого?", гучним "Так, я сторож".

Наш ключовий вірш підтверджує попереднє доручення Єзекіїля від Господа бути сторожем. До цього доручення Бог додав: "Коли Я скажу безбожному: Ти неодмінно помреш, а ти не попередиш його і не скажеш, щоб відвернути безбожного від його безбожної дороги, щоб врятувати йому життя, то той самий безбожник помре в беззаконні своїм, а крові його Я зажадаю від руки твоєї. Коли ж остережеш беззаконника, а він не навернеться від беззаконня свого та від дороги своєї беззаконної, то помре в беззаконні своїм, а душу свою врятував ти. ... Коли ж застережеш праведника, що праведникові не слід грішити, і він не згрішить, то живий буде, бо послухався застереження, і душу свою спасеш". Єзекііль 3:18-21

Ми не виступаємо за втручання в життя інших людей, а радше за пастирство і піклування. Павло

застерігав: "Отож, якщо є якась утіха в Христі, якщо є втіха любові, якщо є спілкування Духа, якщо є любов і милосердя, то сповнюйте мою радість, будучи однодумцями, маючи ту саму любов, будучи однодумцями, однодумцями, однодумцями. Нічого нехай не робиться через егоїстичне честолобство чи зарозумілість, але зі смиренням розуму нехай кожен шанує інших більше, ніж себе самого. Нехай кожен з вас дбає не тільки про свої інтереси, але й про інтереси інших". Филип'янам 2:1-4

Діючи як вартові, ми пам'ятаємо про наші біблійні межі. Ісус Христос є головою Церкви. Ми лише співробітники з ним, які прагнуть слідувати його вченню про те, що той, хто хоче бути великим в очах Божих, повинен бути слугою (Матвія 23:23, Івана 23:1). (Матвія 23:11; Івана 13:14-16). Петро мудро радив: "Пасіть отару Божу, що між вами, служіть як наглядачі, не з примусу, але добровільно, не заради нечесної вигоди, але охоче; не як пани над тими, що вам доручені, але як приклад для стада". 1 Петра 5:2,3

Зрештою, Бог дав Єзекіїлю слова і видіння, щоб він пас Ізраїль. Нехай так буде і з нами. Проявляючи пильність, пам'ятаймо: "Якщо Господь не збудує дому, то марно трудяться

будівничі. Якщо Господь не пильнує міста, то даремно вартові стоять на сторожі" Пс. 127:1.

Видіння Єзекіїля про Боже Царство

**Ключовий вірш: "На березі річки, по той і по той бік, будуть рости всілякі дерева, що вживаються в їжу; листя їхнє не в'янутиме, а плід їхній не всихатиме. Вони будуть плодоносити щомісяця, бо їхня вода тече зі святині. Плоди їхні будуть на їжу, а листя їхнє на ліки".
Єзекііль 47:12**

**Вибране Писання:
Єзекіїля 47:1-12**

Наш ключовий вірш передбачає славу Тисячолітнього Царства - здійснення того, про що ми молилися протягом століть: "Нехай прийде Царство Твоє. Нехай буде воля Твоя і на землі, як на небі". (Мт. 6:10). Русло благословення в той час асоціюється з річкою, яка витікає з Божого Храму. Пророк Захарія визначив унікальну якість її води: це жива вода! "Того дня з Єрусалиму потечуть води життєдайні, наполовину до Мертвого моря, а наполовину до Середземного

моря, що течуть безперервно і влітку, і взимку. І буде Господь царем над усією землею. Того дня буде один Господь, і одному Йменню Його будуть поклонятися". Захарія 14:8,9

Вибране місце з Писання для сьогоднішнього уроку описує річку, що розростається. Єзекиїль зазначає, що коли вона вперше витікала з храму, то через тисячу ліктів від джерела вона досягала йому до щиколоток. Коли він пройшов ще тисячу ліктів вниз за течією, вода доходила йому до колін. Ще на тисячу ліктів - і вода була йому по пояс. На висоті чотирьох тисяч ліктів потік води перетворився на річку, яку Єзекиїль не зміг перейти. Річка була такою глибокою, що для того, щоб її перетнути, потрібно було плисти вплав. Це добре узгоджується з нашим розумінням того, що славне Боже Царство поступово, але невблаганно, заповнюватиме землю. Результати будуть вражаючими. "Не поб'ють і не зруйнують на всій святій горі Моїй, бо земля буде повна пізнання Господнього, як води покривають море". Ісаї 11:9

Єзекиїль мав божественно призначеного провідника під час цього досвіду. (Єзекиїля 40:2-4). Його провідник застеріг його: "Дивись очима твоїми, і слухай вухами твоїми, і зосередь свій розум на всьому, що я покажу тобі, бо ти

приведений сюди, щоб я показав тобі це. Розкажи Ізраїлевому народові про все, що побачиш". (вірш 4). Той, хто говорив з Єзекіїлем, поставив цікаве запитання після видіння вод. "Він сказав мені: Сину людський, чи бачив ти це?" (Єзекіїля 47:6). Важливість цього видіння була підкреслена для пророка, а згодом і для нас.

Після цього Єзекіїля привели на берег річки. Його провідник сказав, використовуючи символічну мову: "Ця вода тече на схід, спускається в долину і впадає в море. Коли вона досягає моря, її води зцілюють. І буде так, що кожна жива істота, яка рухається, куди б не йшли ріки, буде жити". Далі ми знаходимо слова нашого ключового вірша. (Єзекіїля 47:8,9,12). Об'явлення, дане апостолу Івану, підтверджує досвід Єзекіїля. "Він показав мені чисту ріку води життя. ... По обидва боки ріки росло дерево життя, що приносило дванадцять плодів, і кожне дерево приносило свій плід щомісяця. Листя з дерева було на зцілення народів". (Об'явлення 22:1,2). Видіння Єзекіїля продовжує надихати нас!

Майте добру відвагу

***"Будьте мужні, і Він зміцнить серце ваше,
усі ви, що надієтесь на Господа".***

Псалом 31:24

Святе Письмо заохочує Господній народ бути сповненим віри, надії, впевненості та довіри. Дивлячись на світ, ми бачимо конкретні причини, чому так має бути. Більшість людей у світі сповнені страху, побоювань, недовіри та тривоги. З цієї причини вони не можуть отримати найкраще від життєвих можливостей. Вони бачать пастки гріха і неприємностей у різних напрямках, а тому мають підстави не довіряти, боятися.

Однак справжні християни вступили в особливі стосунки з Богом, а Він - з ними. Він запевнив їх, що наглядатиме за їхніми справами, чого не було б, якби вони не вступили в стосунки з Ним. Тому вони повинні сподіватися і довіряти Йому. Вони повинні прислухатися до того, що він сказав, і набратися сміливості в думці, що весь їхній досвід перебуває під його наглядом. 2 Коринтян 4:15-17

Божий народ вийшов зі світу і приєднався до стандарту Господа Ісуса Христа - стандарту праведності, істини, святості та протистояння гріху. Вони будуть оточені могутніми ворогами. Проти них підніметься сам сатана, який намагатиметься протистояти їм, як він протистояв усім Божим планам. Він не може безпосередньо напасти на Господа, але він може напасти на Його план і на тих, хто в Нього вірить. Саме сатана підбурював до бунтів, заворушень і переслідувань за часів Ісуса та апостолів, а згодом спричинився до утисків Господнього народу. 2 Коринтян 2:11; 11:14; 2 Солунян 2:7-10; 1 Петра 5:8,9

Сатана чинить усе це не власноручно, але через своїх обманутих слуг. (2 Солунян 2:11). Він завжди виступав проти праведності і всіх, хто любить праведність. Тому християни повинні мати велику відвагу, бо якщо вони дозволять супротивникові зламати їхню відвагу, то незабаром він може повністю вивести їх з бою. Від відступаючого солдата, який втратив відвагу, мало користі в бою. Замість того, щоб втрачати відвагу, ми повинні віддати наші земні інтереси нашому Отцю і довіряти Йому, що в теперішньому житті Він керуватиме нами і все назавжди змінить

на краще, щоб тих, хто є "покликаними за Його задумом". Римлянам 8:28

Окрім Супротивника, нам протистоїть загальний дух світу. Світ часто вважає нас нерозумними, якщо ми думаємо, що маємо якийсь особливий божественний нагляд. Такий дух може тихо сказати нам: "Бог створив усі світи, тисячі ангелів і все у всесвіті. Невже ти думаєш, що він має якийсь особливий інтерес до тебе? Якщо Бог є, то він такий великий, а ми такі малі, що він не може звернути на нас жодної уваги". Таким чином наша віра може бути побита. Нам потрібно мати добру мужність і надію на Господа. Як висловлює це Павло: "Тепер ми прийняли не духа світу, але духа, що від Бога". 1 Коринтян 2:12

Крім того, ми маємо власну занепалу плоть. Кожен з нас має в собі, у власному тілі, найгрізнішого супротивника. (Римлянам 7:18,25). Святе Письмо свідчить, що коли ми віддали себе Господу, і Він дав нам Свого Святого Духа, ми почали процес перетворення і стали зародками нових створінь "у Христі" (Римлянам 12,12). (Римлянам 12:1,2; 2 Коринтян 5:17). Цей зародок Нового Створіння, новий розум, воля і характер, розвивається в наших смертних тілах до моменту воскресіння, або духовного народження, коли ми перейдемо із земного стану в небесний. "Воно

[нове створіння] сіється в тлінні, а росте в нетлінні: Сіється в безчесті, а виростає в славі: сіється в немочі, а виростає в силі: сіється тіло тілесне, а виростає тіло духовне". 1 Коринтян 15:42-44

Тим не менш, поки ми перебуваємо у плоті, ми маємо всі її гріховні нахили, з якими нам доводиться вести боротьбу. У той же час, як нові створіння, ми відреклися від них - ми відвернулися від гріха (Римлянам 6:1,2,11,12). Ми обміняли земні інтереси і надії на небесні інтереси і надії. Нашим щоденним досвідом Господь випробовує нас. Ми повинні бути завжди пильними, щоб перемагати плоть. Потрібна велика мужність, щоб боротися з її схильністю до гріха. Ще більшої відваги вимагає те, що, постійно борючись зі слабкостями і немочами нашої плоті і перемагаючи її в міру, ми повинні додатково залучатися до жертви і служіння Господеві. Все це вимагає великої мужності, якої в нас самих недостатньо. 2 Коринтян 3:5; Филип'ян 3:3

Нас закликають покластися на Господа і запевняють, що ми "все можемо в Христі, що зміцнює нас" (Филип'ян 4:13). (Филип'ян 4:13). Це єдина сила, достатня для нас. Для остаточної перемоги знадобиться вся наша мужність, вся наша віра і надія - кожен корисний елемент, який

ми можемо використати в боротьбі, - щоб здобути перемогу. Однак Господь дає нам достатньо благодаті, щоб ми могли перемогти. (2 Коринтян 12:9; Євреїв 4:16). Це не означає, що кожен з нас буде жити досконалим життям, або що ми завжди будемо проявляти повну мужність. Час від часу ми можемо зазнавати невдач, але наш люблячий Небесний Отець веде нас далі, і ми будемо виносити цінні уроки з наших помилок.

Різні види хоробрості

Дехто, маючи сильнішу віру і надію, повністю зосередивши свій розум на Господі, відважно йшов вперед. Це "добра відвага" в тому сенсі, що вона є сильною відвагою, правильною відвагою. Ми можемо пов'язати з нашим текстом думку про те, що наша "надія на Господа" повинна бути підкріплена і зміцнена доброю відвагою, правильною відвагою, побожною відвагою.

Існує також відвага, яка народжується з гордості, яка каже: "Не відступай. Не дозволяй нікому випередити себе". У бою воїни можуть змагатися один з одним, маючи бажання зробити щось особливо помітне, що викличе оплески їхнього командира або товаришів по службі. Вони потребують чогось, що надихатиме їх - можливо,

бажання слави -- для того, щоб надати їм сміливості ризикувати власним життям або забирати життя інших людей. Це той вид відваги, який, здавалося б, допоможе їм здобути перемогу в їхній битві, хоча це і негідний мотив для натхнення відваги.

Відвага з правильних принципів, однак, заснована на вірі та довірі до Господа, не є відвагою чи хвалькуватістю, але благородною та приємною Богові. Вона має своїм джерелом усвідомлення того, що Бог обіцяв, що Він спостерігає за нами і бажає, щоб ми були співспадкоємцями Його Сина в Його Царстві (Римлянам 8:17; Римлянам 8:18). (Римлянам 8:17; Об'явлення 3:21). Він ретельно випробовує нас, щоб побачити, чи виявимося ми вірними. Ця відвага завжди повинна полягати в тому, щоб чинити правильно - по-Божому.

Заклик стосується всіх ситуацій

Цей заклик до належної відваги стосується нас у кожному аспекті життя, незалежно від того, в якій ситуації ми перебуваємо. Він стосується тих, хто має певну владу і вплив, - щоб вони були достатньо відважними, щоб чинити правильно - те, що розуміється як Господня воля. Така відвага

промовляє до нас: "Роби свій обов'язок, якою б не була воля Господня для тебе. Сподівайся на Господа, навіть якщо твої мотиви часто будуть неправильно зрозумілі". Ми повинні мати добру відвагу відстоювати те, що є правильним, незалежно від того, чи буде наша нагорода в цьому житті, чи в тому, яке прийде. Згадаймо слова Господа, сказані Ісусу Навину на початку його керівництва Ізраїлем: "Будь сильним і дуже відважним. Пильнуй, щоб виконувати весь закон, ... не ухиляйся від нього ні праворуч, ні ліворуч". Ісус Навин 1:7

Заклик бути відважним також стосується і ділової людини, яка є християнином. Мирські друзі можуть сказати: "Ти зазнаєш невдачі у своєму бізнесі. Ти не можеш рекламувати свій бізнес. Якщо ти будеш говорити правду, люди не будуть тобі покровительствувати, вони підуть туди, де їм скажуть багато брехні". Якщо християнин прислухається до такої поради, він, можливо, зробить більший бізнес, але завалить головну справу в житті - розвиток і практику праведного характеру.

Те саме стосується всіх богопосвячених осіб, незалежно від ситуації чи місця в цьому житті. Кожен повинен відстоювати правильні принципи, не бути малодушним і не боятися виявляти

християнський характер словом і ділом (Ів. 3:21; Яків 3:21). (Івана 3:21; Якова 1:22,25). Там, де на кону стоїть принцип, ми повинні зайняти свою позицію і сказати: "Моя думка така-то і така-то, і я буду зобов'язаний підтримувати свою позицію. Я буду задовольнятися тим, що вважаю своїм обов'язком, не бажаючи примушувати інших; але я буду вірний принципам, в які я прийшов вірити". Таким чином, навіть ті, хто думав би інакше, знали б, що той, хто розмовляє з , має переконання, і набрався сміливості висловити їх чесно і щиро. Римлянам 12:17

Відвага, пропорційна вірі

У житті всіх послідовників Христа є випробування і труднощі. Правильна мужність знаходить можливість проявити себе в кожному з Божих дітей. Це та відвага, якої шукає Господь, і саме її треба шукати в переможцях. Лише їм буде дароване місце в Царстві Небесному. Звідси впливає урок нашого тексту: Будьмо мужні, бо так ми покажемо нашу віру в Господа. Ті, хто сподіваються на Нього і вірні Йому, будуть відважними в міру своєї вірності та віри. Матвія 9:29

Така мужність буде підтримувати нас за будь-яких обставин. Наш Господь, звертаючись до своїх учнів, одного разу сказав: "За Мене вас будуть тягнути до правителів і царів. ... Не турбуйтеся, як вам говорити, ані що вам говорити, бо що вам говорити, те й буде дано вам тієї години". (Мт. 10:18,19). Тут думка здається такою: "Не турбуйтеся, якщо ви будете приведені перед можновладцями". Господній народ, які б обставини не виникали, матиме таку віру і довіру до Бога, що буде поводитися мужньо, покладаючись на божественну силу у всіх життєвих випробуваннях.

Спосіб, у який Бог дасть нам слова і мудрість, може змінюватися залежно від обставин. Це може бути підказка від когось іншого; можливо, почутий досвід когось іншого; або ж текст Святого Письма, який був би особливо корисним, спаде нам на думку. Думка полягає в тому, що наша довіра повністю покладається на Господа, і що ми не повинні боятися. Євреїв 13:6

Господь звернувся з цитованими вище словами до своїх учнів - невчених людей. Для них приведення до "правителів і царів", природно, повинно було викликати великий страх. Що вони повинні були сказати? Що вони могли відповісти цим людям - цим великим, вченим мужам? Учні

були дуже смиренні і усвідомлювали своє невігластво, але Господь провадив їх. Освіта тоді була набагато менш загальною, порівняно з сьогоднішнім днем. Сьогодні практично всі в тій чи іншій мірі освічені. Тим не менше, запевнення Господа стосується нас і зараз, так само, як воно стосувалося Його учнів.

Якщо ми опинилися в скрутному становищі чи труднощах, ми повинні пам'ятати, що Писання запевняє нас: "Ангел Господній таборує навколо тих, хто боїться [шанує] Його, і визволяє їх" (Псалтир 34:7). (Псалми 34:7). Ця думка повинна сприяти тому, щоб ми були спокійними і зібраними в думках, і давати нам можливість поводитися мужньо, знаючи, що ми перебуваємо в тісному зв'язку з Ним. Так ми зможемо мати повну довіру до Господа. Крім того, ми усвідомлюємо, що ми недостатньо мудрі, щоб повністю зрозуміти, якими можуть бути Божі наміри щодо нас у кожній конкретній ситуації. Тому ми не знаємо, як Господь може поступити в тій чи іншій справі.

"Віра може твердо довіряти Йому"

Перші учні роздумували над тим, що Ісус передбачив для Себе. Петро з упевненістю

сказав Йому: "Ти Христос, Син Бога Живого!" (Матвія 16:16). Вони, мабуть, подумали: Як Бог міг допустити, щоб Йому заподіяли якусь шкоду? Учні дійшли висновку, що все, про що Він говорив, має бути просто фігурою мови, як тоді, коли Він сказав їм, що вони повинні їсти Його плоть і пити Його кров (Івана 6:53). (Івана 6:53-56). Тож тепер, коли Він сказав: "Син Людський... має бути розіп'ятий", вони подумали, що це один з Його особливих висловів, який вони не могли зрозуміти. Матвія 26:2

Тому учні були дуже стурбовані, здивовані і здивовані, коли Ісуса заарештували і привели до юдейського Синедріону, а Він, замість того, щоб використати свою силу і красномовство, мовчав і дозволяв собі суперечити і зловтішатися. Потім їхнього Учителя привели до Пилата. Тепер, подумали учні, Ісус напевно не вагатиметься перед римським правителем! Звідси знову здивування і подив учнів, коли все сталося зовсім не так, як вони очікували. Але такий хід подій з боку нашого Господа був необхідний у плані Небесного Отця, і не тільки для Ісуса, щоб Він міг постраждати, а потім увійти у Свою славу, але й для світу, тому що ціна викуплення, досконале людське життя, повинна бути надана як "викуп за

всіх". 1 Тимофія 2:5,6; 1 Коринтян 15:22; Римлян 5:18

Якщо в Божій мудрості найкраще якимось чином побити нас і посоромити, як це було зроблено з нашим Учителем, ми повинні мати добру мужність. Він зміцнить наші серця, бо ми довіряємо Йому і впевнені, що Він перемаже наш досвід. Ми знаємо, що Він надто мудрий, щоб помилятися, і що для дозволу, яким би він не був, повинен бути мотив, причина. Ми точно знаємо, що святі є дорогоцінними в очах Господніх, і їх особливо бережуть. Псалом 17:8

Яким би не був для нас результат будь-якої справи, ми повинні приймати його як від Господа, незалежно від того, чи можемо ми розпізнати його причину, чи ні. Ми повинні мати віру і надію, навіть якщо шлях нелегкий, і якщо все відбувається зовсім не так, як ми очікували. "Надійся на Господа, будь мужнім, і Він зміцнить серце твоє; надіяся, кажу, на Господа". Псалом 27:14